

[Stensballe.]

svarsbestræbelser, dels med hensyn til hans ansvar overfor uddannelse og beredskab, vil blive ganske uforandret. Han skal være forsvarsministerens øverste rådgiver i operative spørgsmål og forsvarsministerens militære repræsentant i internationale råd, og efter den i folketinget vedtagne udformning, som jeg ganske billiger, vil det tillige være forsvarschefen og ikke værnscheferne, der skal afgive udtalelse til forsvarsministeren angående personel til de internationale stabe o. lign.

Jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

I realiteten er jeg enig med det ærede medlem hr. Henry Hansen i de udtalelser, han fremkom med. Jeg tror også, det er ganske nødvendigt, at der nu sættes så meget pres på som muligt for at få indført sådanne bestemmelser, at vi i fremtiden kan blive fritaget for tilfælde af den art, som har fundet sted i Aarhus. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Henry Hansen i, at det i højeste grad vil være i værnens interesse, men jeg har fuld tillid til, at forsvarsministeren med kraft og energi vil tage sig af denne sag.

Malchau: Som nævnt er det lovforslag, vi her behandler, en følge af det indførte enhedskommandosystem indenfor NATO. Dette er sket efter vedtagelsen af loven om forsvarrets ordning af 27. maj 1950. Det har herefter været nødvendigt tydeligt at præcisere forsvarschefens vel noget ændrede stilling, så at der ingen tvivl kunne være herom. Jeg kan ikke se, at man med den foreslåede ordning forringer betydningen af stillingen som forsvarschef, endsiges gør denne stilling overflødig, selvom den måske nok er blevet en noget anden, end det oprindelig var tanken.

Som det fremgår af forslaget, således som det er blevet ændret ved behandlingen i det andet høje ting, og som det også er nævnt bl. a. af den højtærede forsvarsminister, er forsvarschefen medlem af militærkomiteen, som er den øverste militære myndighed indenfor NATO, og er iøvrigt forsvarsministerens militære repræsentant i internationale råd og forsamlinger. Han er forsvarsministerens øverste rådgiver vedrørende operative spørgsmål, og han koordinerer de danske forsvarsbestræbelser, hvoraf følger, at hans stilling i hvert fald i fredstid er af afgørende betydning. I tilfælde af krig står hærchefen derimod af praktiske grunde direkte under chefen for

nordregionen, men også under krigsforhold kan forsvarsministeren overdrage forsvarschefen at lede militærstyrker af alle værnene, f. eks. dersom landet eller dele deraf bliver isoleret fra de øvrige Atlantmagter. Forsvarschefen er bl. a. ansvarlig for værnens uddannelse og brugbarhed og tilrettelægger forsvarsplaner m. m.

Jeg kan herefter på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Det ærede medlem hr. Henry Hansen og det ærede medlem hr. Stensballe omtalte også mytteriaffæren i Aarhus, som jo har været meget diskuteret. Jeg skal kun herom sige, at det er en højst beklagelig sag, og vi kan alle være enige om på det skarpeste at tage afstand fra den optræden, som den pågældende befalingsmand har udvist overfor mandskabet. En sådan mand bør straks fjernes fra sin stilling, idet han er absolut uegnet til at være befalingsmand. De øvrige befalingsmænd kan heller ikke være tjent med at have ham i deres midte. Man skal imidlertid vogte sig for at generalisere og sige, at sådan er hele den danske hærs befalingsmandskorps. Det er heldigvis ikke tilfældet, men det burde heller ikke kunne tænkes, at en mand af hans habitus og med hans karakterbrist blev befalingsmand i den danske hær. Det bør derfor også undersøges, om hans chefer i så henseende har begået sådanne fejl, at de kan drages til ansvar derfor. Disciplin i hæren er nødvendig, man må ikke undergrave den, men givet er det, at en sag som den foreliggende i alles interesse må føres igennem til bunds. Et sådant vildskud er den danske befalingsmandsstand og det danske forsvar ikke tjent med.

P. N. Petersen (Røjle): Når man gennemlæser det foreliggende lovforslag og de bemærkninger, den højtærede forsvarsminister har knyttet til de enkelte paragraffer, aflejrer en sådan gennemlæsning et stærkt indtryk af selvløgelighed, en konsekvens af den udenrigspolitik, der har beskåret vort lands og vort folks suverænitæt på en meget beklagelig måde.

Vi har op gennem årene på de forskellige trin af denne udenrigspolitiske udvikling advaret mod den risiko, den ville medføre for vort lands vedkommende, men vi talte for døve øren, end ikke en folkeafstemning ville man gå med til. Hvad ville have været mere naturligt end at spørge det danske folk, når det er folkets dybeste livsinteresser, det drejer sig om? Men så-